

שיעור קיא

מל"ת קנו.

מצוה קנו שהזהירנו מעבור מה שחייבנו על עצמנו בדבור
אע"פ שהוא בלא שבועה, וזהו הנדרים כמו שיאמר
אדם כשיהיה כך או כשאעשה כך פירות העולם אסורין עלי או
פירות מדינה זו או מאכל ידוע כגון שיאסור על היין או על הדגים
או זולת זה, וכן אם יאמר הנאת אשתי אסורה עלי וכל מה שדומה
לאלו הנדרים שהתבארו דיניהם בנדרים הרי הוא חייב לקיים אותו
הנדר, ובאה האזהרה בעובר על הדבר הזה בפירוש אמרו לא יחל
דברו ובא הפירוש לא יעשה דבריו חולין כלומר אם חייב על עצמו
דבר שיקיים אותו. ובגמרא שבועות (דף כ'): אמרו קונמות עובר
עליהם בלא תעשה משום לא יחל. ובספרי אמרו לא יחל מגיד
שהוא עובר על בל יחל ועל בל תאחר, כלומר כשנדר קרבן ולא
הקריבו ועברו עליו שלשה רגלים כסדרן הוא חייב משום בל תאחר
ומשום בל יחל, וכן כל הדומה לקרבן כמו שידור לבדק הבית או
לצדקה או לבית הכנסת והדומה לו. וכשעבר ועשה מה שאסר על
עצמו לעשות לוקה. (ראשי המטות, הפלאה הלכות נדרים פ"א):